

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadebirliigi24.net
mucaadebirliigi@gmail.com
t.me/mucaadebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
MBGazeteSon
mucaadebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

29 Nisan 2026 S.109

Dövüşe Dövüşe Kazanılacak

1 Mayıslarda hep Taksim'i hedef gösteren Leninist'lerin "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" şiarı her geçen gün daha da kendini dayatıyor. Yıllarca önemsiz bir alan tartışmasına sıkıştırılmaya çalışılan Taksim politikası, devrimci ısrarın önemini bir kez daha açığa çıkarıyor. Sınıf gücünü ve iradesini kendi ellerine aldı. Artık onlar adına söz söyleyen "koltuk"lara itimadı yok! Sermaye saldırıyor, gözaltına alıyor, tutukluyor, baskınlarla gözdağı veriyor, ama nafi! İşçi sınıfı şimdi tüm cüretiyle Taksim için ileri atılmış durumda. Bundan sonra geri dönüşü yok: Taksim Bizimdir!

Devamı 2. sayfada...

Taksim 1 Mayıs Alanı Savaşları

1 Mayıs'a Giderken

Biz Tek Bir Bayrak Sallıyoruz:
Dünya İşçi Sınıfının Bayrağı

Bu Meydanda Kavgamız Var

Nisan Kampanyası
kapsamında seçili setler

%50 indirimde

www.yenidonemyayincilik.com

Dövüşe Dövüşe Kazanılacak

Manşet

Korku dağları sardı bir kez daha. İşçi sınıfının sermaye sınıfına karşı birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaştıkça, yüzünü sınıfın devrimci gelişimine çevirmiş mücadeleciler sendikalar, gücünü sınıftan alan siyasi yapılar, devrimci gençlik ve kadınlar ardı ardına **"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz"** açıklamaları yaparken sermaye tüm pervasızlığıyla saldırmaya devam ediyor.

"Devrimci" İşçi Sendikaları Konfederasyonu bu sene tabandan gelen baskı sonucu 1 Mayıs hazırlıklarına haftalar önce başladı. Herkesin bildiği herkesin öngördüğü şekilde "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" açıklaması zoraki de olsa yapıldı. Bu açıklamaya KESK, TMMOB ve TTB de katılarak toplantı çağrıları yapıldı. Güya her kurumun fikri, her sendikanın görüşü önemliydi ve güya yapılacak eylemin-mitingin kararı birlikte veriliyordu. Saatler, günler, haftalar süren uzun ve yorucu toplantıların sonu, **katılan kurumlarının ezici çoğunluğunun kararı Taksim olsa da**, yine bilindik bir hedefe çıktı: *"Biz elimizden geleni yaptık fakat başvurumuz olumsuz sonuçlandı."*

Uzun zamandır olduğu gibi yine bir **1 Mayıs herkesin doğru olanı bildiği ancak buna cesaret edemediği bir güne dönüşüyordu... Ama bir farkla!**

İşçi sınıfının kanları pahasına kazandığı Kızıl Meydan "Taksim"i sahipsiz bırakmayanların cephesi bu sene katlanarak büyüdü. 2025 yılı 1 Mayıs'ının önemli bir adımı olan ve mücadeleciler sendikaların öncülüğünde toplanan 1 Mayıs Taksim Komitesi, bu sene genişleyerek, büyüyerek ve güçlenerek geldi. Bir odak olmaktan çoktan çıkan "Dörtlü" kendi yolunu sermayeyle bir çizirken, son sözü artık "sınıf" söylüyor.

1976'da ve hemen ertesindeki iki yılın 1 Mayıslarında işçi sınıfının devasa gövdesini Kızıl Meydanda dehşetle izleyen ve "bir daha asla" diyerek Taksim'i sınıfa kapatan sermayenin her türden saldırısı ne sınıfı sindirdi, ne gücünü sınıftan alan devrimcileri yıldırabilirdi.

1 Mayıslarda hep Taksim'i hedef gösteren Leninist'lerin **"Taksim'de Israr Devrimde Isrardır"** şiarı her geçen gün daha da kendini dayatıyor. Yıllarca önemsiz bir alan tartışmasına sıkıştırılmaya çalışılan Taksim politikası, devrimci ısrarın önemini bir kez daha açığa çıkarıyor.

Sınıf gücünü ve iradesini kendi ellerine aldı. Artık **onlar adına söz söyleyen "koltuk"lara itimadını yok!** Sermaye saldırıyor, gözaltına alıyor, tutukluyor, baskınlarla gözdağı veriyor, ama nafi! İşçi sınıfı şimdi tüm cüretiyle Taksim için ileri atılmış durumda. Bundan sonra geri dönüşü yok: Taksim Bizimdir!

Taksim 1 Mayıs Alanı Savaşları

Editör

Faşist devlet, dinci faşist yönetimin politikasına uygun olarak, Taksim 1 Mayıs Alanı savaşını bu yıl erken başlattı. Önceki yıllarda çoğunlukla 1 Mayıs'tan bir gün önce Taksim Alanı'nı ablukaya alır, bariyerler yerleştirir, polislerini konuşlandırır. Savaş hazırlıklarına böyle başlardı.

Bu yıl öyle yapmadı. Bu yıl işe Taksim metro istasyonunu üç gün önce kapatmakla başladı. Kararsızlık var üzerinde, öyle anlaşılıyor; çünkü "ikinci bir emre kadar" kapattığı istasyonu aradan birkaç saat geçmeden açma kararını aldı.

Dinci faşist yönetimde ve devlette bir korku olduğu açık. 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çıkmakta kararlı olan işçilere, devrimci öncülerlere karşı kılıcını 1 Mayıs'tan üç gün öncesinden çekmesi bu korkunun işareti kabul edilmeli.

Sermaye sınıfı ve faşist devletin 1 Mayıs'a ilişkin korkusunu büyüten ne olabilir? Oysa, anlı şanlı "işçi sendikaları"ndan biri soluğu Edirne'de, diğeri Bursa'da almıştı. Bir diğeri bu kadar uzağa kaçmasa da boğazın öte yakasına atmıştı kendisini. Hem de "beşi bir yerde" misali, yanına TTB, KESK, TMMOB'yi yanına alıp sosyal reformist partileri peşinden sürükleyerek. Yani görünüşe göre, geride kimse kalmamış. Sermaye sınıfı yine de korktuğunu belli etti. Hem de geçmiş yıllarda olduğundan daha çok.

Bu yılın geçmiş yıllardan farkı, sınıf bilincine uyanan, sınıf bilincine sahip çok daha fazla sayıda işçinin 1 Mayıs Alanı olarak Taksim Meydanı'nda karar kılmış olmasıdır. Bu süreç aslında geçtiğimiz yıl başlamıştı. Geçtiğimiz yıl, "Mücadeleciler Sendikaları"nın inisiyatifi altında başlayan süreç, işçilerin 1 Mayıs Taksim Alanı'na daha çok ve daha kararlı sahip çıkmalarına yol açmıştı. Böylece, 1 Mayıs Taksim Alanı, işçi sınıfının bilinçli, daha geniş kesimlerinin sahip çıktığı bir alan; "1 Mayıs Alanı, Taksim Meydanı" sloganı daha yaygın bir işçi kitlesinin sahip çıktığı bir slogan olmuştu.

"Mücadeleciler Sendikaları" geçtiğimiz yıl yaptıkları bu çıkışla, burjuva sendikaların, sarı sendikaların ve onlarla birlikte hareket eden örgütlerin İstanbul'da 1 Mayıs kutlamaları üzerindeki "tekel"lerine son vermişlerdi. Artık, bu "dörtlü"ün nasıl ve kimden aldıkları bu "tekel"leri sona ermişti. İşçilerin, emekçilerin, ama özellikle de gençliğin 1 Mayıs kutlamaları için gözlerini çevirdikleri yeni bir odak, yeni bir merkez ortaya çıkmıştı.

70'li yıllarda DİSK, yaygın örgütlülüğünden ileri gelen sendikal gücüyle böyle bir güç odağı, bir merkezdi. 1 Mayıslarda örgütlü-örgütsüz herkesin gözünü diktiği, ne yapacağına, ne karar vereceğine baktığı bir güç idi. Günümüzün DİSK'i,

eski gücünden eser kalmamış olsa da, bu mirasa dayanarak İstanbul 1 Mayıs kutlamalarında kendini dayatıyor ve kimsenin de buna itirazı olmuyordu. Leninistler dışında hemen hemen bütün parti, örgüt ve çevreler DİSK'in işaretime bakıyor, o nereyi gösterirse onlar da "sınıftan kopmamak" bahanesiyle onun peşinden gidiyorlardı. DİSK işe yanına KESK, TMMOB ve TTB'yi alarak, göstermelik bir-iki mırın kırın ettikten sonra İstanbul Valiliğinin yani devletin gösterdiği yer neresi ise orayı işaret ediyordu.

2025 1 Mayıs'ında DİSK'in ve yanına aldığı üç örgütün bu tılsımı bozuldu. "Tılsım"ı bozan "Mücadeleci Sendikalar" oldu. "Tılsım"ı bozan "Mücadeleci Sendikalar"dı. "Kral çıplak" der gibi, İstanbul'da 1 Mayıs kutlamasını bu "dörtlü"nin temsil etmeyeceğini, edemeyeceğini, çünkü böyle bir temsil hakkının ancak "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı" diyenlerin ve bunun için mücadele edip bedel ödemeyi göze alanların olabileceğini ortaya koydular. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na çıkarak gereken bedeli ödediler ve daha ağırlarını da ödemeye hazır olduklarını eylemle gösterdiler.

Bu aşama geçtiğimiz yıl geçildi. Bu yıl "Mücadeleci Sendikalar" kendilerine katılan yeni güçlerle birlikte ve en önemlisi, işçi sınıfının taze güçleriyle, genç işçilerle 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Taksim Alanı'na çıkmaya kararlı olduklarını ilan ettiler. Yeni güçlerin katılımıyla, yeni odak artık "1 Mayıs Taksim İnisyatifi" adını almıştı.

Geçen yıldan daha güçlü biçimde geliyorlardı. Genç işçiler, Taksim'e çıkmakta kararlı olduklarını arka arkaya açıklamaya başladılar. Doğal olarak, devrimci ruhun, devrimci cesaretin zerresine sahip olmayan Kadıköy ve diğer yerlerdeki "kutlamalar"a kimse dönüp bakmaz, kimse aldırılmaz oldu. Bütün gözler, Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ederek devrimde ısrar ettiklerini sözden çok eylemle kanıtlamış olan 1 Mayıs Taksim İnisyatifine çevrilmiş oldu.

İstanbul'da bir kez daha "iki 1 Mayıs" ortaya çıkmıştı. İlki, "işçi sınıfının yeri, kentlerin meydanlarıdır. İstanbul'da bu meydanın

adı Taksim Meydanı'dır" diyen; Taksim'de ısrarın devrimde, devrimci iradede ısrar olduğunu bilen ve söyleyen 1 Mayıs Taksim İnisyatifi'nin 1 Mayıs'ı. İkincisi, başını DİSK'in çektiği, KESK, TMMOB ve TTB'nin etkin olduğu, sosyal reformist hareketlerin ve kimi oportünistlerin bunların peşinden sürüklendiği "Kadıköy 1 Mayıs'ı"...

Sermaye sınıfı, faşist devlet ve onun siyasal iktidarı, 1 Mayıs Taksim İnisyatifi'nin meydan okumasının bizzat kendisini hedef aldığı, kendisine meydan okuyan bu odağın giderek güç topladığını ve toplama potansiyelinin yüksek olduğunu gördüğü için bu yıl, kılıcını erken çekti.

Korku büyüktü. Direnişler, işçi eylemleri, grevler her tarafa yayılıyordu. Doruk Maden işçilerinin etrafında, Ankara'nın göbeğinde

bir ayaklanma mayalanıyor; Nakliyat İş Sendikası, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana ve daha başka yerlerde depo işçilerinin grevini ilan ediyor, saldırdığı kesimlerden hiçbirine boyun eğdiremediğini, her saldırısının bir karşı saldırıyla karşılandığını görüyordu.

İşte bu koşullarda, panik halinde, Taksim'e erişimi engellemek için Metronun Taksim durağını kapattı. Polislerini, bariyer malzemelerini çarçabuk getirip Taksim Alanı'nı kuşatmaya kalkıştı. Onlarca kişiyi gözaltına aldı. Ama devrimci öncü işçilerin, 1 Mayıs Taksim İnisyatifi bileşenlerinin kararlı tutumları karşısında ilk günden geri adım atmak, gözaltına aldıklarını serbest bırakmak zorunda kaldı.

Devrimin iradesi; 1 Mayıs Taksim Alanı iradesi üstün gelecek!

1 Mayıs'a Giderken: Yasaklamalar, Gözaltılar ve Baskınlar

Mücadeleci Sendikalara Gözaltı

1 Mayıs Taksim İniyatifi'nin Kazancı Yokuşu'nda yapmak istediği anmaya izin vermeyen polis, aralarında sendikacılar ve demokratik kitle örgütü temsilcilerinin bulunduğu çok sayıda kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

İstanbul'da çok sayıda sendika ve demokratik kitle örgütünün katılımıyla kurulan 1 Mayıs Taksim İniyatifi'nin Kazancı Yokuşu'nda gerçekleştirmek istediği anma etkinliği polis tarafından engellendi. 1 Mayıs Taksim İniyatifi, Taksim Meydanı girişinde çevik kuvvet polisleri tarafından ablukaya alındı. Çağrı öncesinde İstanbul Valiliği'nin kararıyla Hacıosman -Yenikapı metro hattı, Kabataş-Taksim füniküler hattı ulaşımına kapatılırken Taksim Meydanı ve çevresini bariyerlerle çevrildi.

Kazancı Yokuşu'nda yapılacak anma için ellerinde karanfillerle Elmadağ yönünden gelen kitle polis ablukasına alındı. Kazancı Yokuşu'na girmelerinin engellenmesi üzerine karanfilleri havaya kaldıran kitle "1 Mayıs alanı Taksim Meydanı", "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Tek Gulan", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız" sloganları attı.

DİSK/Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, polis ablukasında yaptığı konuşmada "Bu memlekette onlarca kez en demokratik hakkımızı elimizden almaya kalktılar. Defalarca hepimizi yargıladılar. Mahkemeleri sonuçları çok net ortada: Ne kaymak-

mın ne valinin bunları yasaklama yetkisi var. Taksim'e yürümek istediğimiz için onlarca kez yargılandık, hepsinden de beraat ettik. Yasa çok net: İşçiler, emekçileri kendileriyle özdeşleşen bir meydana açıklama ve anma yapılabilir. Bu bizim en demokratik, en meşru hakkımız. Bu taleplerimizden de geri adım atmayacağız" dedi.

KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner ise "Bizler, işçiler bu Taksim Meydanı'nın bizim olduğunu, bizim yaptığımızı kaç kere size söyleyeceğiz. Bu meydanları biz yaptık, bu kaldırımları biz taşıdık, bize mi yasak diyorsun?"

Burada gördüğün otobüs şoförleri, işçiler, bizim üyelerimiz her gün insanları buraya taşıyor. Bize mi dur diyorsunuz? Korkunuzu biliyoruz, korkunuzu biliyoruz ama biz korkmuyoruz. Ne Silivri'den, ne sokak infazlarınızdan, ne gözaltında kayıplarınızdan korkmuyoruz. Siz korkun, siz korkun, siz korkun" diye konuştu.

"Taksim'de Düşene, Dönüşene Bin Selam" sloganları atan kitle, polis ablukasında oturma eylemine geçti. Uzun süre ablukada tutulan 1 Mayıs Taksim İniyatifi üyeleri daha sonra işkenceyle gözaltına alındı.

Yapı Yol İş Sendikası'ndan Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol, MYK üyesi Barış Kaya, Cabir Yeşildal, KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner, TSS-İŞ Genel Başkanı Ülkü Şeyda Başaraner, TSS-İŞ üyesi Emine Tuba Kirik, Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, Enerji-Sen Genel Sekreteri Emin Atsız, Öğretmen Sendikası MYK üyesi Nur Ülküm Ülkü, İnşaat İş Örgütlenme Sorumluları Yunus Özgür ve Deniz Gider, Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Muhammed Hizmetçi ile Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrencilerin, Alinteri, BDSP, DKDER, ESP, Köz, Komün'den temsilcilerin de olduğu 45 kişi gözaltına alındı.

Gözaltılar Vatan Emniyete götürüldüler. SGDF'li 1 kişi hakkında mevcut tutma kararı verilirken 41 kişi sağlık kontrolleri ardından serbest bırakıldı.

Gözaltına alınanlardan Gençlik Komünleri ve Partizan'dan 3 kişi, başka dosyaları olduğu gerekçeyle hastane kontrolü ardından tekrar Vatan TEM Şubeye gönderildi.

İstanbul'da Baskınlar

Kazancı Yokuşu anmasına saldırının hemen ertesi günü 28 Nisan sabah saatlerinde İstanbul'da yaşayan devrimcilerin evleri basıldı.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Öğrenci Dayanışması, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Gençliğin Direniş Hareketi, Öğrenci İnisiyatifi, Sosyalist Mücadele İnisiyatifi, Partizan ve Sosyalist Meclisler Federasyonu yaptıkları paylaşımlarda üyelerinin gözaltına alındığını duyurdu.

Gazeteci Yusuf Çelik, yaptığı paylaşımında evi basılan avukat Serhat Alan'a 46 kişiye ait gözaltı işlemlerinin gösterildiğini, başka bir evrak olup olmadığını da bilgi vermediğini belirtti. Dosya üzerinde 24 saatlik gizlilik kararı bulunduğu ve avukat görüşmelerine kısıtlama getirildiği öğrenilirken ev baskını esnasında polis tarafından "2025 1 Mayıs'ı ve Kaypakkaya'nın 52. ölüm yıl dönümü; detayları emniyette öğrenirsiniz" şeklinde bilgi verildiği de kaydedildi.

Ev baskınlarına ek olarak İstanbul'da bulunan Özgür Gelecek gazete bürosu ve Yeni Demokrasi'nin merkez bürosu kapıları kırılarak basıldı. Polis bürolarda bulunan bilgisayar, afiş, pankart, kitap ve çok sayıda materyale el koydu.

Eş zamanlı olarak Halkın Hukuk Bürosu 2 müvekkillerinin de gözaltında olduğu bilgisini paylaştı.

DİSK Dev Turizm-İş'in X hesabından yapılan paylaşımına göre de sendikanın üç merkez yöneticisi de gözaltına alındı.

Hakkımızı Almadan Gitmeyeceğiz

Maaşları ve tazminat alacaklarını ödenmeyen, 5 aydır maaş alamayan ve sürekli ücretsiz izne çıkarılan SSS Yıldızlar Holding'e bağlı Doruk Madencilik işçileri, Bağımsız Maden İş Sendikası öncülüğünde Eskişehir'den Ankara'ya yürüdü.

Ankara'ya girişte polislin biber gazlı saldırısı ile gözaltına alınan madenciler, Ankara'da Enerji Bakanlığı önünde üstleri çıplak şekilde süresiz açlık grevine başladı. Madenciler çevik kuvvet polisleri ve kalkanları arasında ablukası altında tutularak eylemlerini sürdürdü, Ankara halkını desteğe çağırdı.

Bayramda Açlık Grevinde

Doruk Madencilik işçileri Ankara'daki 4. günü olan 23 Nisan'da Yıldızlar SSS Holding önüne gelerek bir kez daha devlet yetkililerine seslendi. Yeniden polis ablukasına alınmaları üzerine Bağımsız Maden-İş Sendikası Başkanı Gökay Çakır "Bugün 23 Nisan, bugün çocukların bayramı ama biz işçiler olarak çocukların yanında değiliz. Hakkımız için 12 gündür eylemdeyiz. Açlık grevindeyiz. 9 gündür yollarda adım adım karış karış Eskişehir'den yola çıkıp Ankara'ya geldik. Önce gözaltına alındık, daha sonra serbest bırakılarak Meclis'e gittik." dedi.

Doruk Madencilik patronu Sebattin Yıldız'a seslenen Çakır "Kişi başı 10 polis düşüyor bize. Yazık be! Bu kanunlar yalnız bu adam için mi geçerli? Sizler de emekçisiniz, birileri bir emir veriyor; belki o emir yanlış! Belki emir doğru değil, buradan Valiye, İşçileri Bakanı'na ve 600 vekile sesleniyorum. Bu işçilerin hakkı yok mu? Bu işçiler ye-

rin 7 kat altında çalışmıyor mu? Sizleri ısıtmıyor mu? Sizlere elektrik üretmiyor mu bu işçiler? Kendi alın terinin karşılığını istemek en doğal hakları değil mi? Köle miyiz? Köle kanunu çıkarın öyle yapalım! 12 ayda iki kere maaş almak ne demek?" diye sordu.

Açıklamanın ardından Yıldızlar SSS Holding önünden ayrılan Doruk Madencilik işçileri Kurtuluş Parkı'nda aileleriyle bir araya geldi. Burada maden işçilerinin eşleri ve çocukları da yaşadıkları zorlukları anlatarak işçilerin haklarının bir an önce ödenmesini istedi.

Ölmek Var Dönmek Yok

İşçiler Kurtuluş Parkı'ndaki eylemlerinin 14. açlık grevinin 6. gününde de baretleriyle tempo tutarak

"Holdinglere El Pençe Madenciye İşkence" sloganıyla devlet-sermaye iş birliğiyle yapılan sömürüyü ve haklarını arayan işçilere yaşatılan zulmü özetledi.

İşçiler konuşmalarında madenci ailelerinin yaşadıkları zorlukları anlattı. Maden işçilerinden Ahmet "Dün yatan maaşlardan sonra dün şu şekilde bir algı oluştu, 'bunların paraları yattı. Hala neden buradalar' denildi. Bizim alacaklarımız sadece maaş alacaklarımız değil. Dolayısıyla on yıldır biriken özlük hakları, sendikal haklar ve tazminatlarımız içeride. Biz şu an alacaklarımızın ellide birini almış durumundayız. O yüzden bu grev devam ediyor. Ve biz alacaklarımızın tamamı bizim hesaplarımıza yatana kadar bu işi kesinlikle sonlandırmayacağız." dedi.

Açlık grevinde zorlanan ve hastalanan arkadaşları olduğunu, bazı işçilerin hastaneye kaldırıldığını, bir işçiyi ise evine göndermek zorunda kaldıklarını belirten maden işçileri, "Alacaklarımızın tamamı sıfırlanana kadar kesinlikle bırakma taraftarı değiliz. Biz buradan alacaklarımızı tamamını tahsil ettikten sonra gideceğiz." dedi.

İşçilerden Murat ise "Verdikleri bir deve de kulak, müthiş bir algı operasyonu var. Bütün haklarımız verilmiş gibi 'Bunlar niye hala burada?' diye lanse ediyorlar. Lütfen bunlara itimat etmeyiniz. Ve buradan Ankara halkının bize destek vermelerini bekliyoruz. Lütfen işçinin yanında olun. Bugün bize, yarın size biz patronumuzdan özlük haklarımızı ve maaşlarımızı istiyoruz." dedi.

Bir diğer maden işçisi de 7 yaşındaki epilepsi hastası oğlunu bırakıp Ankara'ya geldiğini söyleyerek "Baba oyuncağımı satayım para yap, sen eve gel" dediğini anlattı.

Bir başka işçi ise "Ev sahibine 80 bin lira kira borcum, yakınimdaki markete 70 bin lira borcum var, bunlar benim en temel gerçeğim. Doğalgazı saymıyorum bile." dedi.

Maden işçilerinin Kurtuluş Parkı'ndaki eylemine Ankara'daki odalar, milletvekilleri ve öğrenciler de gelecek destek verdi.

İşçileri Kazanırsa Tüm Sınıf Kazanacak

DİSK'e bağlı 11 sendikanın üye ve yöneticileri 26 Nisan günü maden işçilerini ziyaret etti. Sendikalar "Doruk Maden İşçileri Yalnız Değildir" sloganıyla Kolej Metro çıkışından,

Kurtuluş Parkı içindeki Vedat Dalokay Nikah Salonu'na yürüdü. Madencilik de kendileriyle dayanışmak için gelen sendikaları "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla karşıladı.

Sendikalar burada yaptıkları konuşmalarda Doruk Madencilik işçilerinin kazanım elde etmesi halinde tüm işçi sınıfının kazanacağını söyledi.

Giresun Halkından Madencilere Selam

Maden şirketlerine karşı toprağını savunan Giresunlular da madencilere destek verdi.

Tirebolu Sekü köyünde Alagöz Maden'e karşı direnen köylüler ve Giresun halkı Doruk Madencilik işçilerinin direnişini selamladıklarını ve maden işçilerinin yanında olduklarını vurguladı.

Ankara Bize Mezar Olsa Da Gitmeyeceğiz

Maden işçileri, 27 Nisan günü Kurtuluş Parkı'ndaki açlık grevinin 8. gününde, bir kez daha polis saldırısı ile karşılaştı.

Maden işçileri, öğle saatlerinde Kurtuluş Parkı'ndan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na yürümek istediklerinde polis engeliyle karşılaştı. İşçileri ablukaya alan polis biber gazı ile saldırdı.

Kurtuluş Parkı çevresi de abluka altına alınırken, destek için alana gelenlerin de işçilere yaklaşması engellendi. Polisler, işçilerin Bakanlığa yürümelerini engellerken, Bağımsız Maden-İş Genel Başkanı Gökay Çakır ve sendikanın örgütlenme uzmanı Başaran Aksu'yu gözaltına aldı. İstanbul Taksim'de Kazancı Yokuşuna karanfil bırakmak isteyen 1 Mayıs Taksim İnişiyatının saldırı ile gözaltı-

na alındığı saatlerde gündeme düşen Maden işçilerine biber gazlı kalkanlı polis saldırısı haberleri, sermaye sınıfının işçi sınıfının eylemlerine tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi.

Maden İşçileri Kazandı

28 Nisan günü Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır, Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu, iki maden işçisi, İçişleri Bakanı yardımcısı, Enerji Bakanı yardımcısı, Çalışma Bakanı yardımcısı, Emniyet Müdürlüğü ve SSS Yıldızlar Holding başkanı Sabahattin Yıldız'ın katılımıyla İçişleri Bakanlığı'nda bir toplantı gerçekleştirdi.

Görüşmelerin başlaması üzerine SSS Yıldızlar Holding önünde yapılacak eylem iptal edildi. Toplantı sonrasında Bağımsız Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır ve örgütlenme uzmanı Başaran Aksu basına kısa bir açıklama yaptı.

Gökay Çakır, işçilerin çoğunun maaşlarının yattığını, bakanlıkların garantörlüğünde işçilerin tüm alacaklarının yatması için 15 gün ek süre istendiğini söyledi.

İşten ayrılmak isteyen işçilerin tüm tazminat ve özlük haklarından doğan haklarının ödeneceğini, çalışmaya devam etmek isteyen işçilerin de maaş alacaklarının ödeneceğini belirten Çakır, 15 gün sonunda da bunun garantörler eşliğinde mutabakatının sağlanacağını söyledi.

Maden işçilerinin mücadelesine destek veren herkese teşekkür eden Çakır, bir kez daha kararlılıkla direnen işçilerin kazandığını ve halkın da işçilere destek verdiğinin görüldüğünü vurguladı.

Bu anlaşma üzerine eylemi sonlandırdıklarını ve akşam saat 19.00'da Kurtuluş Parkı'nda yapılacak açıklama ve uğurlamaya tüm halkı davet etti.

Uç Nokta ve Devrim

C. Dağlı

Burjuva toplumun sosyal ilişkilerinin nasıl çürüdüğü birçok kimse tarafından olgularıyla birlikte ortaya konuyor. Fakat yapılan şey, yalnızca olanları aktarmak oluyor. Gerçek durum hakkında gerçek bakış açısı ortaya konmuyor. Olguları anlamak ve açıklamak için devrimci bakış açısına sahip olmamız gerekiyor.

Kapitalist özel mülkiyetin çürümesi, burjuva yozlaşma derinleşerek uç noktaya vardı. Yine aynı toplumsal temelden kaynaklanan bireysel bencillik, faydacılık, ilgisizlik yabancılaşma uç noktada. İşçinin emeğine karşı yabancılaşması ve kayıtsızlığı uca vardı. Emekçilerin işinde yaşadığı insanlık dışı koşullar, ölümcül koşullara dönüştü. Kapitalizmin insanlığı getirdiği yer burasıdır.

Burjuva sistemin geldiği nokta, karşıtına dönüşme noktasıdır. Bu sistemde her şeyin uç noktaya varmasını tarihsel ve diyalektik bir bakışla değerlendirdiğimizde, her şeyin karşıtına gebe olduğunu görürüz. Bu sonuç bizi şu tamamlayıcı düşünceye götürür: Eski tarihsel döneme son verecek ve yeni bir dönemi başlatacak toplumsal devrim zorunlu ve kaçınılmazdır. Dahası, bu devrim günceldir. Bunun en kesin, en net ve en özlü ifadesi: Şimdi Devrim Zamanı!

Sınıf çelişkileri, ücretli emek sömürsünün artışına bağlı olarak uç noktada. Bu temelde sınıfsal kutuplaşma en ileri düzeyde. Bununla doğrudan doğruya bağlantılı sınıf savaşı, aşırı noktada. Çelişki ve eylem, devrimi hazırlıyor. Bugüne kadar toplumsal devrimler, mesela 20. yüzyıl toplumsal devrimleri, daha çok kapitalizmin toplumsal çelişkilerinin keskinleşmesi ile gündeme geldi. Bugün ise çelişkilerin emek-sermaye çelişkisi ekseninde hem olgunlaşması, hem de keskinleşmesine bağlı olarak gündeme geliyor.

Bu yeni bir durumdur ve ancak tarihsel bir bakış açısıyla açıklanabilir. Tam da bu burjuva toplumsal sistemin karşıtına dönüşmek için geldiği en ileri noktadır. Yeni tarihsel aşama, toplumsal devrime yeni olanaklar sunuyor. Aslında bu olgu insanlar tarafından günlük yaşamda ve haber yorum bazında dile getiriliyor. Fakat olgunun şu ya da bu yanı olarak. Doğrusu, olgunun bütünlüklü ve bilinçli konuşulması aranmalıdır. Bu durum, burjuvazinin en zayıf noktasının devrimci proleter hareketinin tarihsel

sınıf çelişkisini arkasına alarak, büyük hesaplaşmayı sonuca götürmesi için gücü demektir.

Güncel durumu net biçimde görmemiz, Marksizmin tarihsel gelişime bakış açısından geliyor. Ama herkes aynı netlik içinde değil. Birçok kimse dünyada bugün gelişmelere baktığında, sadece karmaşa görüyor: "Dünya karmaşa içinde" diyor Michael Quante. Şu değerlendirmelerini bu bakışla yapıyor:

"Kapitalizm şu anda dünyanın pek çok yerinde çirkin yüzünü bütün çıplaklığıyla gösteriyor."

Kapitalizmin baskısını, şiddetini arttırması ve saldırganlığını üst düzeye çıkarması yani uç noktaya vardırması, onun ne kadar güçsüz olduğunu, her yerde topluma savaş açtığını gösteriyor.

Yalnızca burjuvaziye göz önünde tutan bir bakış gerçekliği tam olarak yansıtmış olmaz. Gerçeklik, doğmakta olan toplumun doğum sancılarını kısaltan işçi sınıfının gerçek devrimci hareketini görmekle tam ve doğru olarak yansıtılabilir.

Durum çıkışsız gösterilse de gerçek bir çıkış var. Devrimci sınıfın devrimci eylemleri, gerçek bir çıkışın nasıl ve hangi yönde olduğunu gösteriyor. Tarihsel çıkış, yeni ve daha ileri bir topluma geçiştir. Bunun dışında her çıkış, çıkışsızlıktır. Devrimci çözüm dışında her yol, çözümsüzlüktür. Gerçek çıkış, karşılık temelinde örgütlenebilir.

Üretici güçler, kapitalist biçim içinde rekabetin dürtüsüyle gelişebildiği yere kadar gelişti. Maddi koşullar çok gelişkin. Tarihsel koşullar, kapitalizmden sosyalizme devrim yoluyla geçiş için uygun. Bugünkü koşullar tersine çevrilebilir ve çevirebiliriz. Bu olanağı yaratan, tarihsel gelişmedir. Bu noktaya gelinmesi için, bir dizi tarihi gelişme gerekir ve bu noktaya gelinmiştir. **Bugünü tersine çevirme, başka bir anlatımla, bugünü yarına çevirme, işçi sınıfının sınıf savaşının sonuna kadar götürülmesine, eylem ve iradesine bağlı.** Ve bu yöndeki eylem, muazzam bir tarihsel devrimci girişimdir, büyük bir devrimci ayaklanmadır. Ayaklanmayı devrime dönüştürmeliyiz. Bugünkü durumu tersine çevirmek eksiksiz, gerçek, tam bir devrimdir.

Yeni toplum, birleşik güçlerin eseri olabilir. Çünkü çok büyük olan toplumsal üretim güçleri, ancak birleşik güçler tarafından denetlenebilir. Üretim süreci, ancak birleşik güçler tarafından yönetilebilir. Kapitalizmde insanları yöneten, üretim sürecidir. Sosyalizmde bu durum tersine çevrilir. İnsanlar arzularını, özlemlerini, isteklerini birleşik güçlü biçimde karşılayabilir. Yeni bir tarih, aynı amaçla, sınıfsız toplumu kurmak için bir araya gelen birleşik üreticilerin eseri olabilir.

Aynı ve ortak amaç, ücretli emekçilerin bütün sömürülenlerinin birleşik devrimci mücadelesinin eseri

olabilir. Kurtuluş Yok Tek Başına sloganı, tam da bunu anlatır. Kapitalist sistemden kurtuluş, sermayeden özgürleşme demektir. Bu sloganın devrimci içeriği, bu sınıfı ve kapitalizmin ezdiği diğer emekçilerin, yani işçi sınıfının müttefiklerinin birlikte mücadelesini kurtuluşunun koşulu olarak göstermesindedir.

Sınıf mücadelesinin uç noktada sürmesi, sınıf sorununa büyük bir önem kazandırır. İktidarın ele geçirilmesi, sınıf mücadelesinin yakın hedefidir. Dolayısıyla bu dönemde politik mücadele ve alınan politik kararlar stratejik önemdedir. Latin Amerika'da 90 sonrası büyük sokak savaşları, halk ayaklanmaları, bugün yine Afrika devrim mücadelesi, stratejik bir anlayışla sürdürüldü. Devrimci kitleler, tamamen iktidarı almaya kilitlendi. **Eylemleri yönlendiren ana perspektif şudur: İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir.** İktidarı alana kadar eylemlerine ara vermediler İktidarı almadan ödünlerle yetinselerdi, bu sonuca hiçbir zaman ulaşamazlardı. Ama onlar, iktidar dışında her şeyi reddettiler. Devrimin zaferi bakış açısıyla stratejik bir yaklaşımla hareket ettiler. Sonuçta eylemleri başarıya ulaştı. Sınıf savaşının uça sürdüğü günümüzde, sıra basit stratejik düşünen ve hareket eden, devrimci içeriğe bağlı olarak tarihin gidişatını belirler.

Sınıf mücadelesinin belirleyici aşamaya girdiği bir süreçte, devrim önderlik etmek, büyük bir önem kazanır. Devrimin genel koşulları oluşmuşken, bu koşulları devrime çevirmek, işte devrimin komünist güçlerinin en ivedi ve en önemli görevi budur. Partinin rolünü artan öneminden bahsedebiliriz. Bunun nasıl yürüyeceği ve biçimleneceği pratikte görülebilir. Parti ne yöne gideceğini çok iyi biliyor. Değişen koşulları karşılayan politikaları, politik taktik ve stratejileri çok net koyuyor. Yaşam ve sınıf mücadelesinin gelişimi, görüşlerimizi doğruluyor. Mücadelenin büyük ve zengin deneyimini taşıyoruz. Sınıf mücadelesinin gelişmesini, yeni isyan ve ayaklanmaların daha etkin, yön verici bir konum kazanması için, devrimci komünist yetkinliğimizi ve yeteneğimizi sonuna kadar kullanmalıyız.

Devrim hızlıca büyüyor ve büyük bir güç durumunda. Bunun pratik çalışmalarını her gün gözlerimizin önünde sergilendiği halde dar kafalılar, devrimin gücünü yansıyor. Devrimin ne kadar güçlü olduğunu anlamak için iktidarın artan baskılarına, saldırganlığına ve gerici politikalarına bak-

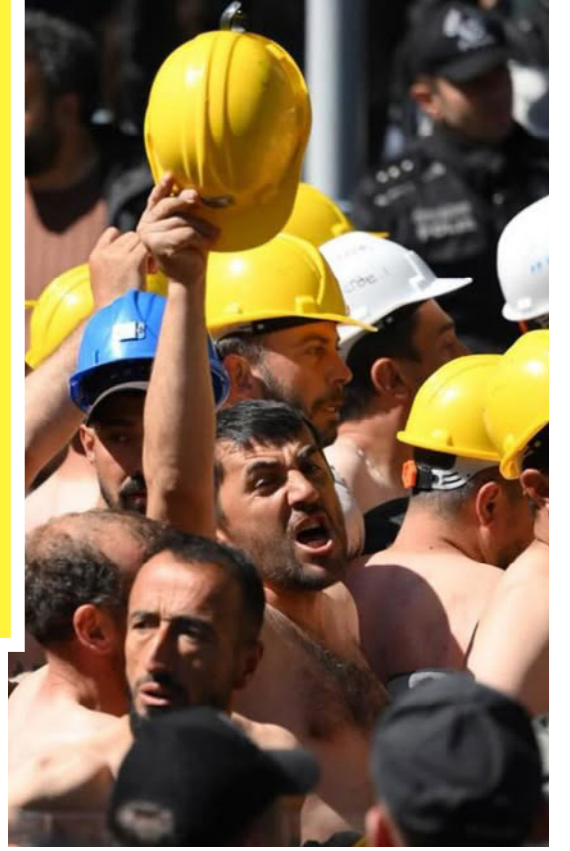
Sınıf mücadelesinin uç noktada sürmesi, sınıf sorununa büyük bir önem kazandırır. İktidarın ele geçirilmesi, sınıf mücadelesinin yakın hedefidir. Dolayısıyla bu dönemde politik mücadele ve alınan politik kararlar stratejik önemdedir.

sın. Daha iyi anlamak için, burjuva muhalefetin, devrimin kabarışının yarattığı sonuçtan yararlanmak amacıyla gösterdiği çabaları ele alsın. İyice ikna olmak istiyorlarsa, reformistler ve oportünist hareketlerin nasıl bolca devrim edebiyatı yaptığını baksın. Devrimin gücünü ve etkisini toplumsal yaşamın bütün alanlarında ve sınıf savaşının bütün cephelerinde bariz bir şekilde görecektir.

Diğer eylemler bir yana, devrimin nasıl milyonların benimsediği bir güç olduğunu en iyi ortaya koyan Gezi ve 19 Mart Halk Ayaklanmalarıdır. Bugün devrim, sayısız eylemle daha da büyüdü. Asıl mesele, devrimin gücünün halk için, halk tarafından bir iktidar hedefiyle hareket etmesidir. Devrimci görev tam da budur.

Her gün sayısız olay oluyor. Olaylar eylemlerimizden ayrı değildir. Eylemlerimizle olaylar gerçekleşiyoruz. Eylemlerle olaylar yaratıldı; olaylar ayaklanmaya dönüştü. Eylemler, olaylar, ayaklanmalar dizisi toplumsal devrimi oluşturuyor. Başka bir anlatımla, tüm olaylar dizisi tarihsel olayı oluşturuyor. Tüm bu eylemsel-iradi süreç, nesnel bir zemin üstünde yürüyor. Tarihsel olayla ya da radikal devrimle başlayan tarihsel gelişim, amaç değil, bizi amaca götüren mücadele yöntemidir. Amaç, sınıfların kaldırılmasıdır. Bilgili, yetkin, özgür, kendini dönüştürmüş insandır. Yarının insanının etkinliği özgür ve bilinçli etkinliktir. Bireyle birey ilişkisinin nasıl olacağını, kendileri hiçbir toplumsal müdahale olmadan kuracaktır. Kendileri ve başkalarıyla özgür bir varlık olarak yaşayacaktır. Bilinçli, özgür ve yabancılaşmamış bir yaşam.

Eylemlerimiz, amaçlı eylemlerdir. Amaç yeni yarınlar. Amaç, yarın-

larda her bireye daha fazla serbest zaman, doğal ve edinilmiş tüm yeteneklerimizi geliştireceğimiz, kendimizi dönüştürdüğümüz, zengin zevkleri edinmiş bir sosyal varlık zamanı. Komünistler, her zaman toz pembe bir gelecek çizmekten uzak oldular. İnsanların kendi geleceklerini kendi ellerine aldığı koşulları yaratacaklarını açıkça ortaya koydular. İnsanların yeni bir zeminde, bugünkünden farklı ve farklı, karşıt, insani, ilerici bir yaşamı kuracaklarını ifade ettiler. **İnsanları her zaman esinlendiren ve harekete geçiren, bugünkünden karşıt temelde kurulan daha yüksek bir yaşam biçimidir.**

Yeni yarınların kapısını açacak tarihsel hareket, proletaryanın sınıf mücadelesidir. Başka bir anlatımla, bugünü yarına çevirecek güç, sınıf savaşımı ve devrimdir. Büyük amacı gerçekleştirecek potansiyel güç, bu topraklarda var. Devrimci potansiyel, on yıllarca soluk soluğa süren devrimci kavga içinde olmuştur. Biz yapılan eylemlerden, emekçi hakların sosyal pratikliğinden, politik mücadelesinden hareketle, devrim potansiyelinin varlığından ve öneminden hep söz ettik. Hep her yapılan yeni eylem, her yeni olay, devrimin yıkıcı potansiyelinin düşüncelerinden daha büyük olduğunu gösterdi bize. Bu topraklar, yıllardır bir devrim toprağıdır. Bunun temelinde yatan nesnel toplumsal ögeyi saymazsak, **burayı devrim toprağı yapan birkaç kuşaktır savaşan devrimci ve isyancı güçlerdir.** İsyân, devrim ve özgürlük diyen devrimci komünistlerdir. Şimdi Devrim Zamanı!

Biz Tek Bir Bayrak Sallıyoruz: Dünya İşçi Sınıfının Bayrağı

25-30 Nisan 2026 tarihleri arasında Moskova'da düzenlenen, 70'ten fazla ülkeden 100'den fazla parti ve hareketin temsilcisinin katıldığı "SOVINTERN-21.Yüzyılda Sosyalizm İçin" in kuruluş etkinliklerine Mücadele Birliği Platformu da katıldı. Platformun orada yaptığı konuşmayı sizlerle paylaşıyoruz:

Yoldaşlar, Etrafınıza bakın. Ne görüyorsunuz? Çatışmalar, devlet baskısı, çelişkiler, savaşlar... Bir kaos mu? Hayır. Kaos, körler için bir kelimedir. Tanık olduğumuz şey, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin çöküşüdür.

Emperyalist-kapitalist zincir sadece sallanmıyor; parçalanıyor. Ama zincir o kadar ağır ki. Bu yüzden sessizce parçalanmıyor. Donbass'ta, Filistin'de, Suriye'de, Afrika'da ve Körfez'de olduğu gibi, bir dizi savaşla birlikte geliyor.

Üçüncü Dünya Savaşı gelecekte bir tehdit değil. O burada. Uzun zaman önce başladı ve şu an devam ediyor. Tarihsel kayıtları düzeltelim. Üçüncü Dünya Savaşı 2022'de başlamadı. 2014'te de başlamadı. 11 Eylül 2001'de başladı. O gün ABD savaş ilan etti. "Teröre" değil, bir mağaradaki adama (ki o aslında kendi kuklasıydı) değil. Esasen, bu Üçüncü Dünya Savaşı, ABD emperyalizmi tarafından dünya işçi sınıfına, ezilen halklara, sosyalist ülkelere, devrimci-komünist hareketlere ve sosyalizm için mücadele eden devrimci-demokratik hükümetlere karşı başlatıldı. Ve özünde, bu, çürüyen emperyalist-kapitalist sistem ile dünyanın dört bir yanındaki işçiler ve halklar arasında yürütülen bir Küresel İç Savaştır; kısacası, insanlığın varlığı için verilen bir mücadeledir.

Çeyrek asırdır bu savaş kesintisiz bir süreç olarak devam ediyor. Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Ukrayna, Filistin... Bunlar tarih kitabındaki ayrı başlıklar değil. Bunlar, ABD önderliğindeki hegemonyanın tarihin akışını durdurmak için yaptığı aynı çaresiz girişimdir. Zaman artık onların lehine işlemediğinden, zamanı dondurmaya çalışıyorlar.

Bu çılgınlığın iç işleyişine bir bakalım. Neden bu ani tırmanış? Nükleer ateşe bu acele neden? Çünkü kapitalist üretim biçimi fiziksel ve tarihsel sınırlarına ulaştı. Artık "normal" sömürüyle nefes alamıyor. Artık Paris, Londra veya New York'taki gençlere "daha iyi bir yarın" vadedemiyor. Tüm saldırgan politikalarına rağmen, emperyalistler bu çöküş sürecini durduramadılar.

Klasik sömürgecilikten neo-sömürgeciliğe geçtik ve oradan da tam ekonomik boyun eğdirme aşamasına doğru ilerliyoruz. Bu, emperyalistlerin hiçbir tür sürtüşmeyi, hiçbir tür reddi kaldıramayacağı bir aşamadır. Hayatta kalmak için çaresiz bir çabayla, sömürüyü yoğunlaştırmak için tam ekonomik boyun eğdirme politikaları uyguluyorlar. Beyaz Saray tarafından yayınlanan 2026 haritalarına bir bakın. Grönland'ın kaynaklarına yönelik açık ve utanmaz iddialara bir bakın. Panama Kanalı'nın stratejik olarak boğulmasına bakın. Venezuela'nın petrolüne ve İran'ın egemenliğine yönelik yırtıcı takıntıya bakın. Venezuela, İran, Grönland, Kanada ve Panama Kanalı'na yönelik ilan ettikleri saldırgan politikalar, bunun doğrudan sonuçlarıdır. Bunlar diplomatik manevralar değil; bunlar müsadere emirleridir. Şimdi bu küresel iç savaşı topyekûn yıkıcı bir savaşa dönüştürmeye çalışıyorlar.

Bu saldırganlık, ormanı tükenmiş bir yırtıcı hayvanın paniğidir. "Katı" olan sadece buharlaşmakla kalmadı; devrimci bir fırtınaya dönüştü. Yeni bir dünyanın şiddetli doğum sancılarını yaşıyoruz. İnsanlık, sınıfsız ve sınırsız bir çağa geçişin acılarını çekiyor. İnsanlık nihayet kendini doğuruyor. Yürüyüş, sınırların olmadığı özgür bir dünya içindir.

Şimdi cephe hatlarından bahsedelim. Suriye'de, kendi dindar-faşist çetelerini Şam'daki Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na yerleştirdiler. Peki sonuç

ne oldu? Tüm bu desteğe rağmen, çeteler durumu kontrol altına alamıyor. Suriye halkı bu sözde hükümeti temellerinden sarsıyor. Çete gruplarının içinde bile rejime karşı eylemler yaşanıyor.

Irak'a bakın. ABD, iç bölgelerden Güney Kürdistan'a doğru çekiliyor, Erbil ve Harir üssünü güçlendiriyor. Bu bir yönetim pozisyonu değil, bir "kale" pozisyonu. Merkezin tutunamayacak kadar sıcak hale gelmesi nedeniyle kenarlara çekiliyorlar. Artık Batı Asya'nın efendileri değil.

Özellikle, "40 günlük savaş"ın ardından ABD-İsrail ekseninin İran karşısında aldığı yenilgi ortada. Kısacası, Filistin direnişinin ağırlığı, Sahel'deki yenilgiler ve özellikle İran'daki yenilgiler altında "vekil koruma"yı sürdürme yeteneği buharlaşmıştır.

Burjuva düzeni sahneden kendi isteğiyle çekilmeyecektir. Son mermiye, son Ukraynalıya kadar savaşacaktır. Dünyayı ele geçiremezse onu yakıp yıkacaktır. Bu durum, emperyalizm, kapitalizm ve faşizme karşı tüm güçlerimizi birleştirmemizi ve tüm savaş gücümüzü seferber etmemizi zorunlu kılmaktadır.

Bu yıkıcı kinetik ivmeyi durdurmak için bir ağırlık merkezi gereklidir. Bir çekim kutbu. Bunun için, tüm gözlerin yöneldiği, dünya çapında bir öncüye, bir çekim merkezine, antiemperyalist ve antifaşist bir odak noktasına ihtiyacımız var. Bu, dünya işçi sınıfının, emekçi ve ezilen halkların ve gençliğin etrafında birleşeceği bir

güç merkezidir. Bugün, bu merkez, zorunluluğun çekiciyle dövülerek şekilleniyor. Mevcut koşullarda, yalnızca Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Çin Halk Cumhuriyeti ve Rusya Federasyonu, antiemperyalist ve antifaşist cephenin çekirdeğini oluşturarak bu tarihsel görevi yerine getirebilir. Bu üç güç merkezi arasındaki ilişkiler, böyle bir odak noktasının olasılığının var olduğunu göstermektedir. Bu çerçeveye küresel sosyalist güçleri de dahil etmeliyiz: dünya proletaryası, kadın işçi hareketi, devrimci gençlik hareketi, diğer sosyalist ülkeler ve demokratik halk iktidarlarına sahip ülkeler.

Farklılıklarına ve çelişkilerine rağmen, stratejik ittifakları yeni dünyanın doğmakta olduğu "kalkan"ı oluşturmaktadır. Onlar, daha küçük ulusların nefes alabilmesini ve devrimci hareketlerin örgütlenebilmesini sağlayan stratejik derinliği sağlamaktadır. Bu, salt çıkar amaçlı bir ittifak değildir; emperyalistlerin "kurallara dayalı düzenine" boyun eğmeyi reddeden, yeni bir küresel mimarinin embriyosudur.

Bizler sadece gözlemciler değiliz. Bizler sadece teorisyenler değiliz. Bizler savaşçılarız. Kriz bize tek bir öncelik, tek bir görev, tek bir "takıntı" sunuyor: Proletarya ve emekçi kitlelerin siyasi iktidarı ele geçirmesi.

Geçmişteki "komünist" partiler, devrimci programlarını parlamento koltuklarının rahatlığıyla takas ettikleri için çürüdüler. Partinin bir sosyal kulüp değil, bir savaş makinesi olduğunu unuttular. Bugün, Doğu ve Batı'da yeni öncü güçlerin ortaya çıktığını görüyoruz. Roma, Paris ve New York sokaklarında artık sadece bir savaşı değil, kapitalizm altındaki çürümüş toplumlarını protesto eden gençleri görüyoruz.

Açıkça söylemeliyiz: Antikapitalizm olmadan antiemperyalizm bir çıkmaz sokaktır. Bayrağı değiştirseniz de, yine de bir neo-koloni olarak kalabilirsiniz. Altta yatan kapitalist ilişkiler devam ederse, emperyalist vampir her zaman damara yeniden bağlanmanın bir yolunu bulacaktır. Hedefimiz sadece "dekolonizasyon" değil; emeğin meta biçiminin tamamen ortadan kaldırılmasıdır.

Gelişimin hızı baş döndürücüdür. On yıllık tarih haftalara sıkıştırılıyor. ABD, Akdeniz üzerindeki hakimiyetini kaybediyor. "İran Savaşı"ndan sonra, emperyalist-siyonist eksen tüm kıtalarda "önemini" yitiriyor.

Emperyalist-kapitalist zincir bütünüyle çürüyor. Bırakın çürüsün. Bırakın yansın. Onun yıkıntıları üzerine, sınırların, sınıfların ve yırtıcıların gölgesinin olmadığı bir dünya inşa edeceğiz.

Bırakın başkaları ulusların ya da şahsiyetlerin bayraklarını sallasın. Biz tek bir bayrak sallıyoruz: dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların bayrağını, bugüne kadar direnen her işçinin kanı ve teriyle lekelenmiş bayrağı.

Emperyalistlerin siyasi-askeri örgütü NATO, bu Temmuz ayında

Türkiye'de toplanıyor. Biz, Türkiye'deki işçiler ve emekçiler olarak, bu savaş makinesine hak ettiği karşılama yapacağız. Ülkemizdeki tüm antiemperyalist güçler bu mücadeleye hazırlanıyor!

Mücadele Birliği, Dünya Anti-Emperyalist Platformu'nun bir üyesidir. Platform her yıl NATO'ya karşı gösteri ve protesto eylemleri düzenliyor. 2024'te Washington'da, 2025'te Lahey'de, bu yıl ise İstanbul ve Ankara'da... Ayrıca, WAP bu Temmuz ayında İstanbul'da uluslararası bir konferans düzenliyor. Tüm yoldaşlarımızı bu konferansa ve NATO karşıtı protestolara katılmaya davet ediyoruz.

*Emperyalizme Son!
Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım!
Bütün İktidar Emeğin Olacak!*

Bu Meydanda Kavgamız Var

Kenan Kızıl

Sınıf mücadelesinde tarihsel kırılma anları vardır. Bu kırılma noktalarını belirleyen ya da zorunlu kılan şey yine sınıf savaşının kendi iç gelişimi, emek ve sermaye arasındaki çelişkinin bizzat kendisidir. Eğer bu nokta gözden kaçırılırsa gerek geçmiş gerekse güncel birçok tartışma gerçek manasıyla anlaşılabilir olmayacaktır.

Şüphesiz bu topraklardaki kırılma anlarından biri de 1 Mayıs 1977’ de Taksim meydanında gerçekleşmiştir. Yükselen sınıf mücadelesinin önünü kesmek isteyen burjuvazi istediğini büyük bir katliam ile yapmış ama yine de amacına ulaşamamıştır. Hedeflenenin aksine işçi sınıfının yükselen devrimci mücadelesi bırakılmıyacak gerilemeyi adeta şahlanarak atağa geçmiş, bu tarihten sonra da bu meydan işçi sınıfının onur mevziisi olarak tarihi anlamda bir mevziye dönüşmüştür. Bu nedenle her yıl, sanki bu tarih hiç yaşanmamışcasına, alan tartışması yaratılanların anlamadığı veya anlamak istemediği şey tam da budur. Bu yanı sıra, bu tavır; Taksim düşmanlığı, basit bir mekân tartışması değil, bu topraklardaki sınıf mücadelesi tarihine de ihanettir.

Biz buradan bakıyor, bu meydanı sembolik anlamının ötesinde tarihsel anlamına da uygun bir yer olarak biliyor ve mevziimizi inatla savunmaya devam ediyoruz. Bu ısrarlı duruş gün geçtikçe güçleniyor ve saflarına yeni güçler katarak büyümeye devam ediyor. Hatta yeni bir kırılma anına tanıklık ediyoruz.

Bugün sınıf savaşında yeni bir odak ortaya çıkmış burjuvazinin ve burjuva sendikacılığının karşısında ciddi başarılar kazanmaya başlamıştır. Mücadeleci sendikalar ve onun etrafında kenetlenen geniş bir yelpazedeki devrimci güçler etki alanlarını ve kapasiteleri arttırarak sınıf mücadelesine yön vermeye başlamıştır. Tarihsel inisiyatifi eline almaya başlayan bu sendikalar faşist devletin her türden baskı ve burjuva terörüne rağmen onurlu yoluna devam ediyor ve işçi sınıfı içinde de bunun karşılığını buluyor.

Bunun en iyi örneklerinden birine tam da şu an şahit olmaktayız. Bilindiği gibi geçen yıla kadar DİSK, KESK, TMMOB ve TTB dörtlüsü Taksim konusunda kendilerini tek

Fotoğraf: Erdoğan Alayumat

söz sahibi olarak görüyor ve her yıl son anda yüzünü başka alanlara dönerek bir an bile tereddüt etmeden işçi sınıfına ihanet edebiliyordu. Ancak artık bu böyle değil. Bu eşik tamamıyla aşıldı.

Gerek geçen seneki 1 Mayıs Tertip Komitesi gerek bu seneki 1 Mayıs Taksim İnisiyatifi sadece Taksim mevziisine sahip çıkmakla kalmadı, “Dörtlü”nün elinden bu konuda söz söyleme hakkını da çekip alarak tartışmalara yön verme başarısını gösterdi. Mücadeleci sendikalar, DİSK gibi burjuva sendikaların alanını daraltarak emekçi sınıfları bu asalak şürekadan kurtarabileceğini ispatlıyor.

İşçi sınıfı artık gerçeği görüyor. Zira tablo çok net. Bir yanda hükümetin ya da burjuva muhalefetin yanında saf tutmuş, sarı sendikalar olarak bilinen burjuva sendikalar, diğer yanda onların tam karşısında duran mücadeleci sendikalar. Bir tarafta her fırsatta işçi sınıfını satan ve besili danalar gibi semirtilenler, diğer tarafta dövülen, sövülen, tutuklanan, her gün polis operasyonlarıyla yıldırılmaya çalışılanlar... Biz işçilerin sırtından para kazanan ve lüks içinde yaşayan asalaklar bir yanda, kiralarını bile ödemekte zorlanan ve imkansızlıklarla boğuşan ama işçi sınıfının kurtuluş davasına da canla kanla bağlı olanlar bir yanda...

Şüphesiz ki bu ihanetle mücadele, onurla onursuzluk arasındaki savaştır. Bunun

içindir ki aslında bu iki sendikal görüş arasındaki çarpışma değil, burjuvazinin yalakalarıyla gerçek işçi sendikalarının arasındaki çarpışmadır. Bu çarpışmayı kazanan da şimdiden bellidir. İşçi sınıfının öncü unsurları mücadeleci sendikaların safında yerlerini almış, yeni bir yön vermeye başlamıştır. Yazının başında bahsettiğimiz kırılma anlarından biri de budur. Mücadeleci sendikalar böylesine anlamlı bir üstünlükle bugün 1 Mayıs Taksim’ini örgütleyiyor. Elbette yalnız değil, dostları ve işçi sınıfıyla birlikte...

Şurası kesin; bu bir sonuç olmanın ötesinde güzel bir başlangıç olma niteliğini de taşıyor. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesini büyütme ve onu nihai sonucuna ulaştırma amaç ve kararlılığına sahip olanlar, artan sorumluluklarının bilincinde. Ancak ciddi bir desteğe ihtiyaçları oldukları da kesin. Bu mücadelenin ağır bedelleriyle yüz yüze olan öncü işçiler yollarına devam ediyor. Yollarına devam edecekleri yeni işçi taburları katılıyor. Kar tanesi, kar topuna, kar topu çığlara dönüşüyor. Kavgamızın bu cephesinde her şey çok net. Ağır bedeller ödeyenler ağır bedeller ödetmekten çekinmeyecektir.

1 Mayıs’ta Taksim’deyiz. Yeni travman hayırlı olsun bay burjuvazi, cuma günü geliyoruz! İşçi sınıfının mevziisini terk etmiyoruz! Uşağınız sarı sendikalar artık bir işinize yaramıyor. Üzülmeyiniz, proletarya bütün acılarınıza son vermek üzere!

Umudumuz Birbirimizden Gücümüz Birbirimizden 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Emekçi Kadınlar, İşçi Emekçi Kadın Komisyonları, Kızıl Partili Kadınlar, Özgür Genç Kadın, Yeni Demokrat Kadın, Sosyalist Kadın Hareketi, Sosyalist Kadın Meclisleri, SMİ'li Kadınlar, TİP'li Kadınlar ve Yeni Demokrat Kadın hareketlerinden örgütlü kadınlar 1 Mayıs'ta İstanbul'daki tüm kadınları 1 Mayıs alanı Taksim'e çağırırdı. Kadınların çağırısını paylaşıyoruz:

Kadınlar olarak bu ülkede yaşamak, her gün yeniden hayatta kalma mücadelesi vermek demek. Açlık sınırının altındaki ücretlerle hayatta tutunmaya çalışırken; artan kiralar, ağır vergiler ve sırtımıza yıkılan bakım yüküyle nefessiz kalıyoruz. Evde, işte, kampüste ve sokakta; her adımda şiddetin ve güvencesizliğin gölgesindeyiz.

Bu Bir Tesadüf Değil, Bu Düzenin Sonucu! 2025 yılında 294 kadın öldürüldü, 297 kadın şüpheli şekilde hayatını kaybetti. 2026'nın sadece ilk üç ayında 76 kadın öldürüldü. Bize "en güvenli yer" olarak pazarlanan evler, kadın cinayetlerinin merkezi haline gelmiş durumda. Sığınaklar yetersiz, koruma kararları kağıt üzerinde kalıyor, 6284 uygulanmıyor. İstanbul Sözleşmesi'ni feshedenler, kadınları özgürleştirmek yerine eve hapsedmeyi amaçlayan "aile" politikalarını kutsuyor.

"Aile" dedikleri; kadının sömürüye razı edilmesi, nafakasına el konulması, çalışma hakkının gasp edilmesi, boşanmanın zorlaştırılması ve bedeninin tahakküm altına alınmasıdır. Bu ikiyüzlülüğü görüyoruz; kadın yoksulluğu derinleşirken LGBTİ+'ları hedef gösteren, doğurganlık dayatmalarıyla bedenimize hükmetmeye çalışan bu düzeni reddediyoruz!

İş yerlerinde de sömürü aynı şiddetle sürüyor. Aynı işi yapıp daha az ücret alıyor, sendikalaştığımızda kapı önüne konuyor, taciz ve mobbinge sindirilmeye çalışılıyor. Kreş hakkı yok, güvence yok. MESEM'lerde çocuklar sermaye kurban edilirken, iş cinayetleri hayatlarımızı alıyor.

Bu sömürü, savaş politikalarından azade değil. Bizim soframızdan çalınan kaynaklar yaşam için değil, ölüm için; Rojava'dan Filistin'e uzanan savaşlar için kullanılıyor. Emperyalizm ve erkek egemenliği aynı madalyonun iki yüzüdür. Özgürlüğümüzü ancak bu düzeni yıkararak kazanabiliriz.

İlayda'nın Hesabını Taksim'de Soracağız! Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencisi İlayda Zorlu'yu unutmadık. İlayda, herkes gibi derslerine giren, arkadaşlarıyla vakit geçiren, 8 Mart'ta meydanları dolduran bir arkadaşımızdı. Bir polis memuru ailesini arayıp, "Kızınız eylemlere katılıyor" diyerek onu açıkça hedef gösterdi.

Bir kadının mücadeleye katıldığı için fişlenmesi, aile baskısına mahkûm edilmesi ve ardından ölümünün sıradanlaştırılması tesadüf değildir. İlayda'nın ölümü "intihar" denilerek geçiştirilemez. Onu yalnızlığa, kuşatılmışlığa ve ölüme sürükleyen bu düzendir, bu devlettir. Kadınların yaşamını çevreleyen baskıyı, şiddeti ve bizi tek başımıza bırakmaya çalışan bu kararlığı kabul etmiyoruz!

İlayda için, Gülistan için, Rojin için ve adı belleğimize kazınan tüm kadınlar için bu düzenin karşısındayız.

Dilovası'nda parfüm fabrikasında çalışırken katledilen 6 kadın ve çocuk işçinin, MESEM'de çalıştırılırken cinsel istismara uğrayan kız çocuğunun sesi olacak, sokakları dolduracağız.

Her biri için soracak hesabımızla Taksim'e yürüyoruz.

Bu düzen ancak biz omuz omuza verdiği-mizde sarsılacak.

1 Mayıs, bizim için bu düzeni reddedişimizin ve yeni bir dünyayı kurma irademizin ilanıdır. Üreten biziz, değiştirecek olan da biziz!

*Çağrımız Net:
Taleplerinle gel. Öfkenle gel. Yanındakiyle gel. Yoksulluğa, şiddete, sömürüye ve emperyalist savaşlara karşı;*

Kadınlar 1 Mayıs'ta Taksim'de!

DENİZLERİN YOLUNDA EMPERYALİZMİ YIKMAYA!

6 Mayıs · Çrş · 10.00
Karşıyaka Mezarlığı
2 Nolu Kapı

Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır

54 yıl önce söndürülmek istenen o meşale, bugün antiemperyalist bilincin ve sömürsüz bir dünya düşleyenlerin yolunu aydınlatmaya devam eden sönmez bir ateşe döndü.

Bu yıl da 6 Mayıs'ta, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan şahsında 71 Devrimci Kopuşunun ölümsüzleşenlerinin anısını yaşatmak, devrettikleri kavga bayrağını daha ileriye taşımak için bir araya geliyoruz.

6.Filoyu denize döken bir kuşağın temsilcileri olan yoldaşlarımızın bize bıraktığı bayrağı bugün hiç olmadığı kadar yukarda taşıyoruz. Emperyalizme karşı verdikleri mücadele bugün ezilen tüm halkların mücadelesiyle daha çok buluşuyor.

Halk düşmanı bir savaş örgütü olan NATO'yu topraklarımızdan defetmek, işbirlikçisiyle kavga girişmek bugün tarihsel önemdedir. Denizlerin şahsında emperyalist kuşatmayı kırmak ve NATO'yu tarihin çöplüğüne göndermek için gelin, mücadeleyi bu 6 Mayıs'ta birlikte yükseltelim!

6 Mayıs Çarşamba
10.00
Karşıyaka Mezarlığı
2 Nolu Kapı
Ankara

Sömürüye Karşı Bilgiyle Kuşanma Vakti

Nisan Kampanyası kapsamında sitemizdeki seçili kitaplardan oluşan setler 1 Mayıs'a kadar %50 indirimde!

<https://www.yenidonemyayincilik.com/setler/>

* Her sete 1 adet Önsöz hediye

* 1000TL ve üzeri alışverişlerinizde ücretsiz kargo

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 1

Leninist Seti
~~700 ₺~~
350 ₺

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 2

Dünya Seti
~~1.397 ₺~~
698 ₺

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 3

Edebiyat Seti
~~1.341.0 ₺~~
670 ₺